

Între inimă și gând

Poezie contemporană clasică

Cuprins

Rugă pentru oricare	7
Fluturi târzii	8
Copile, părinte	9
Cântec din Bucegi	10
Om pe munte	11
Flori de munte	12
Povestea de odinioară	14
Povestea muntelui	15
Doină de Sus	16
Diva cu bocanci	18
Arcul Carpatin	20
Anotimp desperecheat	22
Nicicum, nicicând	24
O altă himeră frumoasă	26
Stropi de dor tăcut	27
Talanții timpului	28
Sălbatică închipuire	30
Noi sigur nu	31
Și-atunci când	32
Risipă naturală	34
Cusur de o clipă	35

Ce-ar fi fost	36
Doar astăzi	38
Volatila divă	40
Regretul mut	41
În acea zi	42
Azi	43
De la A(...ndra) la Z	44
Taina cu gust	46
În ziua-n care Dumnezeu S-a odihnit	48
Îngerului brun	50
A opta minune a lumilor noastre	51
O oră	52
Ridicol adolescentin	54
Eu știu. Tu știi. Noi știm. Ei știu	55
Se-ntâmplă-n noapte	56
Deceniul	58
Coarne	60
Cosânzenelor de azi	62
Ea (<i>un fel de România mea</i>)	64
Încet și cu păcat	65
Mândri că (mai) suntem români	66
Rai beteag. Plai pribeag	68
Vrem schimbare ?!	70
Putred plâns	72
De gardă	73
Spuneți-i regelui că nu sunt supărat	76

Scrisoare către Apusul Europei	78
Romanta umbrei de țăran	80
Umbră de țăran	82
Prea săraci	83
Lacrimă din Bucovina	84
Luminii curate să-i spun	86
Molipsitoare mediocră nulitate	87
(C)rima Albă ... – ca-Zăpada	88
Pamfletar, ce pana lui	90
Dezamăgire poetică	92
Povestea poveștii mele	94
Bucovina	96
Senin	97
Satul cu oameni frumoși	98
Rătăcitorul satului frumos (<i>Din rădăcini</i>)	100
Regina iluziei	102
Rugăciune de seară	103
Rămâi milog	104
Tabla MEA de șah (<i>fabulă</i>)	105
(F)utilitate	106
Lunaticul	107
Tu caută	108

Rugă pentru oricare

Vă rog să zâmbiți. Nu vă costă nimic.
Oricare secundă ne duce un pic
Spre teama că viața nu-i tocmai frumoasă,
Că griji cu neazuri Țes pururea plasă ...
Vă rog să zâmbiți. Nu vă costă nimic!

Vă rog să zâmbiți. Nu vă costă nimic!
Și faceți oricare trăire aleasă,
Zâmbind, chiar râzând mergeți drumul spre casă,
Căci orice secundă ne duce un pic ...

Deci stărui mai strașnic, din tot ce vă zic:
Vă rog să zâmbiți. Nu vă costă nimic.

Fluturi târzii

Știi? Fluturii mei nu au nicio vină
Că fluturii tăi hohotiți și răzleți,
Ba, hai să fim sinceri, un pic îndrăzneți
Îmi bântuie vise și ziua senină.

Nu știu cum să-ți spun, e o nu știu ce treabă
Din cele ce-ți lasă și gura uscată,
Și-un răs, și-un sărut de pe-o gură furată.
Și iarna mai caldă, când toamna e-n grabă.

Pârjol de dorințe din cele frumoase,
Ce duc la extaz doar atinse și-n treacăt,
O undă de farmece-nchise cu lacăt
Și-o cheie cu tainice firi luminoase.

Cu ochi pentru ochi și-apoi dinți pentru dinți
Să-ți facă în ciudă calvarul dorinței
Ascunse din sânul preaplin al conștiinței
Și-un cap-CALENDAR despre vise fierbinți.

Copile, părinte

Gândește, părinte, că astăzi copilul
Ce-ți umple cu zâmbet căminul iubit,
Va crește cu aripi ce i-ai făurit.
Sădește într-însul frumosul, utilul,
Să nu uite-averea din dar dăruit.

Gândește, copile ce astăzi visează,
Că mâine și tu vei ajunge părinte.
Vei râde, vei plânge la primul lui dinte,
De-aceea, în el, cu iubire așază
Ce-n tine-au clădit toți cei dinainte.

Copile, adună-ți nepoții poimâine
Și-n tihna iubirii curate trăiți.
Învăță-i de cei doi bătrâni gârboviți,
Cum te-au mângâiat, ți-au dat carte și pâine.
Și peste dureri sunt acum fericiți.

Copile, părinte, fiți buni cu prezentul
Ce iute ca vântul spre ieri se îndreaptă.
Vă fiți ajutor pentru fiecă treaptă,
Măsura trăirii vă fie momentul,
Căci timpul pe nimeni, nicicând nu așteaptă.

Cântec din Bucegi

Te-asculte ciobanii cum cânti despre noi
De dragoste oarbă și plete bălaie
Ne-or prinde prin iarbă, sătui de noi, goi
Ciobani căutându-și spre seară vreo oaie.

Și Babe, și Sfincși, chiar și Marele Lup
Să dea din greșală de dragostea noastră,
Din ochii mei ninși de-mplinitul tău trup
Eterna dorință de-ar știi să-ți citească.

Să mângâi cu inima ta, te-or ruga
Arici, căprioare și iepuri sălbatici,
Iar porcii mistreți și-o ursoaică ne-or da
Cununa iubirii pe veci, de lunatici.

Să fugă de tine cu spaimă drumeții
Când strigi dintre jnepeni, flămândă și nudă
Cu jindul cu care vor scrie poezii
De patima noastră curată și crudă.

Om pe munte

Rucsacul, frontala, bocancii și-un cort,
Chitara și-un cântec la foc să te-ncânte -
Te rog să le-ncerci, să nu rămâi un viu-mort,
Te rog să devii om pe munte.

Acolo trăiești tot ce-ai putea să visezi,
Acolo iubirea ți-este hrană și puncte
Spre lumea mereu din care să evadezi,
Te rog să rămâi om pe munte.

Adună-ți în jur doar oameni ce vor păstra
Petale-argintii de fericire, mărunte.
Și cântă cu ei când drumul te va chema:
Te rog, fii om pe munte.

Și lasă-l așa cum ți-ai dori să-l găsești,
Fără-ntrebări, fără prea multe-amănunte.
Învăță să-l urci, învață să-l prețuiești,
Te rog, fii om pe munte.

Flori de munte

Oriunde pașii te vor hărăzi
 Și-or cere-odihna binemeritată,
 Tu, călător ce munții vrei să-i știi,
 Primește-un sfat și dă-l din tată-n tată.

O floare ce-ți zâmbește-n dimineață,
 Ori îți întoarce capu-n asfințit,
 Nu-i doar o umbră dintr-un strop de viață,
 Ci nestemată dintr-un timp ferit.

Cândva, ea respira la fel ca tine.
 Și rățăcea-n poienile cu flori.
 Râdea, plângea, iubea, mustind a bine
 Și-i prețuia pe ceilalți muritori.

Cândva, la fel și ea, căta mirosul
 Culoilor din florile de mai
 Și adormea visându-și Făt-Frumosul
 Ce o ducea pe munte, cu alai.

Astfel iubirea le-a surâs devreme.
 Din cupele ce-au devenit pereți
 Sorbeau prietenii, alene,
 Tânjind la fericite bătrâneți...

Te rog, iubește florile din munți.
Să nu le rupi, să le vorbești duios,
Și bucuroase îți vor da s-ascuți
Povestea fiecărui om frumos.

Buchetul ce-ți zâmbeste, necules
Fără a-ntrezări ce taină-ascunde,
E un mănunchi de viață, recules
Din suflete de iubitori de munte.

Povestea de odinioară

Cândva-mpletea natura o poveste
 Ferită omului de văz și glas,
 De-atunci visezi cu fiecare pas
 Prin șei, căldări, pe brâne și pe creste.

Nebun frumos ce cântă din chitară
 Și-adoarme lângă vatra focului,
 Să cânți la fel povestea muntelui,
 Să spui povestea de odinioară.

Să spui povestea de odinioară,
 Din taina trupului, din gând să taci.
 Din cânt de flori, din râset de copaci,
 Din raza soarelui cu vorba rară.

Copaci crescuți cu sufletul pe-afară
 Te-ndeamnă verdelui altar să-i faci,
 Iar luna stinsă într-un câmp de maci
 Se roagă nemuririi să nu doară.

Povestea muntelui

Și cui o fi să spui
 Povestea muntelui
 Aflată-n șoapta vântului.
 Povestea muntelui,
 Șoptită nimănui,
 Din pleata vântului.

Și de-o fi să n-ai cui,
 Tu cântă muntelui,
 Și strânge-n pisc momâi.
 Iar pleata vântului
 Să strige dorului
 Povestea muntelui.

Și pân ți-or sta la căpătâi,
 Să spui oricui
 Povestea muntelui.
 Din șoapta vântului,
 Povestea muntelui
 Să-ți fluture-n călcâi.

Doină de Sus

Sus în munți nu crește grâul,
 Dar de-acolo curge râul
 Ce-i dă bobului splendoarea
 Și puterea, și culoarea.

Sus, pe crestele-ascuțite,
 Capre negre fericite,
 Scrijelesc din coarne norii,
 Iar din dansul lor fiorii.

Sus pe piscul cel mai 'nalt,
 Cu privirea de cobalt,
 Vulturul își caută zare,
 Să ne-asculte din ghitare.

